

Sygn. akt III AUa 229/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SO del. do SA Jacek Chaciński (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2019 r. w Lublinie

sprawy A. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddziałowi w W.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji A. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. akt VIII U 2342/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od A. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddziału w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Jacek Chaciński Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

Sygn. akt III AUa 229/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie A. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 30 lipca 2018 r. nr (...). Zasadził od Wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

A. J. od dnia 4 sierpnia 1993 roku do dnia 30 września 2015 roku prowadził na terenie Polski pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwami: (...) dr A. J., (...) (...) oraz (...) (...).

W dniu 1 sierpnia 2013 roku A. J. zawarł umowę o pracę z (...) s.r.o. z siedzibą w P. (...) C. w Republice Słowackiej. Miejsce pracy określono jako Republika Słowacka z zastrzeżeniem, iż pracownik wyraża zgodę na pracę poza miejscem pracy oraz na wysyłanie go na delegacje służbowe. Pracownikowi za świadczoną pracę przewidziane zostało wynagrodzenie w wysokości 40 euro w stosunku miesięcznym. Czas pracy określono w trybie postanowienia § 49 k.p. w wysokości 10 godzin miesięcznie. Jako przedmiot umowy o pracę wskazano : wykonywanie pracy promotora usług i produktów świadczonych przez (...) s.r.o. albo jej klientów.

A. J. z tytułu wynagrodzenia za pracę dla (...) s.r.o. otrzymał 145,83 zł za pracę w sierpniu 2013 roku oraz 144,44 zł za pracę we wrześniu 2013 roku, 145,10 zł za pracę w październiku 2013 roku, 144,44 zł za pracę w listopadzie 2013 roku, 144,10 zł za pracę w grudniu 2013 roku, 143,40 zł za pracę w styczniu 2014 roku, 146,52 zł za pracę w lutym 2014 roku, 145,14 zł za pracę w marcu 2014 roku, 145,14 zł za pracę w kwietniu 2014 roku, 143,40 zł za pracę w maju 2014 roku oraz 143,33 zł za pracę w czerwcu 2014 roku.

A. J. został zgłoszony przez pracodawcę do Słowackiej Instytucji ubezpieczeniowej w dniu 6 sierpnia 2013 roku.

Pismem z dnia 22 listopada 2013 roku ZUS poinformował właściwą słowacką instytucję ds. zabezpieczenia społecznego tj.(...) o ustalonym wobec odwołującego polskim ustawodawstwie w zakresie zabezpieczenia społecznego z uwagi na marginalny charakter pracy na rzecz słowackiego podmiotu. Strona słowacka nie wniosła zastrzeżeń co do określonego przez Oddział ustawodawstwa.

Nadto pismem z dnia 26 marca 2014 roku ZUS poinformował słowacką instytucję o fakcie wydania decyzji w przedmiocie ustalonego wobec odwołującego ustawodawstwa oraz o wniesionym przez niego odwołaniu od przedmiotowej decyzji. Jednocześnie ZUS poprosił słowacką instytucję o podanie informacji czy z uwagi na fakt, że ta nie zakwestionowała ustalonego przez polski organ rentowy ustawodawstwa dokonała wyrejestrowania A. J. ze słowackiego systemu zabezpieczenia społecznego począwszy od 1 sierpnia 2013 roku. Przedmiotowe pismo pozostało bez odpowiedzi. ZUS ponowił prośbę do słowackiej instytucji pismem z dnia 6 października 2014 roku. W piśmie z dnia 23 stycznia 2015 roku (...) poinformowała ZUS o wydaniu decyzji stwierdzającej, że „nie powstało obowiązkowe ubezpieczenie chorobowe, emerytalne i od bezrobocia dla A. J. jako pracownika (...) s.r.o. od dnia 1 sierpnia 2013 roku.

W dniu 17 września 2013 roku, powołując się na treść art. 16 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, A. J. wystąpił z wnioskiem o ustalenie tymczasowo właściwego ustawodawstwa w związku z wykonywaniem działalności na własny rachunek w Polsce i podjęciem pracy najemnej na Słowacji.

Decyzją z dnia 7 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. na podstawie art. 83 b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 11 ust. 3 lit. a) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004), art. 16 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.Urz.UE nr L 284/1 z 20.10.2009) kierując się wykładnią art. 14 ust. 5b wprowadzonym przez Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 roku zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2009 (Dz. Urz. UE L 149 z dnia 8 czerwca 2012 roku) ustalili że począwszy od 1 sierpnia 2013 roku wobec A. J. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w

zakresie ubezpieczeń społecznych w związku z zatrudnieniem na terytorium Słowacji i prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył A. J.. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 14 ust. 5b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, z uwagi na fakt, iż przytoczony artykuł odnosi się do stosowania art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, podczas gdy w stosunku do powoda i zastosowanie ma wyłącznie art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 oraz naruszenie art. 11 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 poprzez jego niezastosowanie i doprowadzenie w rezultacie do sytuacji, w której wbrew przepisom rozporządzenia odwołujący podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich. Ponadto odwołujący podniósł zarzut naruszenia art. 2 pkt 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez zaniechanie zwrócenia się do instytucji słowackiej w celu uzyskania wszystkich danych niezbędnych dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków powoda, art. 3 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez jego błędną wykładnię, w związku z przyjęciem iż to odwołujący był zobowiązany -oprócz informacji i załączonej do niej umowy o pracę, przedstawić także dokumenty i dowody świadczące o przebywaniu i wykonywaniu pracy na terenie Słowacji, gdyż to organ rentowy jako kwestionujący ważność umowy, zobowiązany był udowodnić, że wbrew przedłożonej umowie odwołujący pracy nie świadczy. Nadto A. J. zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 5 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez podważenie ważności umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie powoda do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim oraz o zaniechanie zwrócenia się do instytucji tego państwa o przekazanie niezbędnych wyjaśnień; art. 16 ust. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez zaniechanie zwrócenia się do instytucji właściwej na Słowacji, w celu wyjaśnienia wątpliwości, czy rzeczywiście odwołujący wykonywał pracę na terytorium tego państwa oraz art. 61 § 4 k.p.a. poprzez zaniechanie zawiadomienia pracodawcy powoda o toczącym się postępowaniu, podczas gdy z uwagi na charakter czynności podejmowanych przez ZUS(...)Oddział w W. zachodziła konieczność występowania przez niego w charakterze strony.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powyższe odwołanie wnioskodawcy. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy podniósł, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że A. J. świadczył pracę jako promotor usług i produktów świadczonych przez pracodawcę na Słowacji zaledwie 10 godzin w miesiącu, za wynagrodzeniem wynoszącym ok. 40 euro miesięcznie. Jednocześnie centrum życiowe odwołującego znajduje się w Polsce, gdzie prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą z zakresu m.in. doradztwa podatkowego. Mając na uwadze doświadczenie życiowe oraz porównanie stosunku czasu pracy i uzyskiwanych dochodów za granicą i w kraju należało Sąd Okręgowy podzielić ocenę, że zatrudnienie wnioskodawcy wykonywane w oparciu o umowę o pracę z dnia 1 sierpnia 2013 roku na rzecz przedsiębiorstwa (...) s.r.o. z siedzibą w P.(...) C. w Republice Słowackiej miało charakter marginalny w rozumieniu art. 14 ust. 5b Rozporządzenia nr 987/2009. To natomiast uzasadniało ustalenie od wskazanej w zaskarżonej decyzji daty ustawodawstwa polskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego A. J..

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 1 grudnia 2014 roku. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że A. J. od dnia 1 sierpnia 2013 roku podlega jedynie ustawodawstwu polskiemu, zaś ani organ ubezpieczeniowy ani Sądy nie mają uprawnień do określenia ustawodawstwa państwa obcego. Postanowieniem z dnia 8 listopada 2017 roku Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej złożonej przez wnioskodawcę od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lipca 2016 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS i aktach sprawy XIV U 1762/14, które uznał za w pełni wiarygodne.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą

podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Osoba ta z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności objęta jest również obowiązkowym ubezpieczeniem wypadkowym (art. 12 ust. 1) i dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (art. 11 ust. 2). W myśl art. 13 pkt 4 tej ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Sąd podniósł że w niniejszej sprawie wnioskodawca nie kwestionował faktu, że w spornym okresie (wskazanym w zaskarżonej decyzji) prowadził działalność gospodarczą, tylko wskazywał, że z tytułu zatrudnienia na terenie Słowacji w (...) s.r.o. nie podlegał wówczas obowiązkowym ubezpieczeniom w Polsce.

Zdaniem Sądu decydujące znaczenie dla rozpoznania odwołania od decyzji z dnia 30 lipca 2018 roku miała okoliczność, iż prawomocną decyzją z dnia 7 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. ustalił, że począwszy od 1 sierpnia 2013 roku wobec A. J. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych w związku z zatrudnieniem na terytorium Słowacji i prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce. Mając zaś na względzie, iż prawomocny wyrok objęty jest powagą rzeczy osądzonej (art. 365 k.p.c.), Sąd orzekający w niniejszej sprawie związany jest ustaleniami dokonanymi w ww. postępowaniu. Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego oznacza bowiem, iż w kolejnym postępowaniu, w którym pojawiła się konkretna kwestia, nie podlega ona już ponownemu ustaleniu, innymi słowy - przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym kwestia ta nie może być już badana (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 lutego 2013 roku, III AUa 1339/12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 roku, I PK 193/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 roku, V CKN 1110/00). Zgodnie natomiast z art. 365 § 1 k.p.c., sąd jest związany nie tylko wyrokiem wydanym w innej sprawie, ale także ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę prawomocnego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, że w aktualnym postępowaniu sądowym był zobligowany do przyjęcia jako wiążącego ustalenia z postępowania sądowego w sprawie XIV U 1762/14, w którym prawomocnie przesądzono, że wobec A. J. od dnia 1 sierpnia 2013 roku ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych. Konsekwencją tego było wydanie (zaskarżonej w niniejszym postępowaniu) decyzji, którą objęto wnioskodawcę obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym i wypadkowym z tytułu prowadzenia przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia 30 września 2015 roku (gdyż jak wynika z CEiDG A. J. działalność gospodarczą w tym okresie prowadził). Niewątpliwie prowadzenie przez wnioskodawcę pozarolniczej działalności gospodarczej w spornym okresie obligowało organ rentowy do objęcia wnioskodawcy obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tego tytułu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jak też ubezpieczeniem zdrowotnym. Podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe, ZUS prawidłowo ustalił zgodnie z art. 18 ust. 2 i art. 20 ust. 1 cyt. ustawy, zaś podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne zgodnie z art. 81 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Podkreślić przy tym jeszcze raz należy, że w niniejszej sprawie wnioskodawca kwestionował zaskarżoną decyzję tylko z uwagi na to, że jego zdaniem nie podlegał w spornym okresie ubezpieczeniu społecznemu w Polsce.

Wobec powyższego i na mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość w kwocie 180 złotych ustalono na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.), w wersji obowiązującej na dzień złożenia odwołania.

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł apelację. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- naruszenie art.6 ust.1 pkt 5, art.12 ust.1 i art.13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na błędnym ustaleniu, że w spornym okresie wnioskodawca podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce mimo iż ubezpieczony nie podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych i został wyrejestrowany z systemu ubezpieczeń społecznych;

- naruszenie art.47 ust.1 pkt 2b i 2c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędne ustalenie, iż skarżący zobowiązany był do złożenia deklaracji rozliczeniowej za sporny okres, co w konsekwencji upoważniło organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w spornym okresie mimo, iż A. J. nie podlega ustawodawstwu polskiemu jako właściwemu w spornym okresie zgodnie z art.13 ust.3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2009 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;

- naruszenie art.328 §2 k.p.c. poprzez faktyczne zaniechanie prawidłowego t.j. spełniającego wymogi stawiane przez w/w przepis uzasadnienia wydanego wyroku, a mianowicie w zakresie podania szczegółowych przyczyn dla których Sąd uznał, że jedyną okolicznością przemawiającą za prawidłowością wszczęcia postępowania w zakresie określenia wysokości zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce jest fakt wykonywania działalności na terenie Polski, który stanowił podstawę wydania orzeczenia;

- naruszenie art.233 §1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całego materiału w sprawie i oparcie rozstrzygnięcia jedynie na fakcie prawidłowego przeprowadzenia postępowania w zakresie ustalenia właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych i ustalenia polskiego ustawodawstwa, z pominięciem faktu, iż brak jest prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy o ustawodawstwo a tym samym nie zaistniała przesłanka, aby wszczynać z urzędu postępowanie w zakresie ustalenia wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, podczas gdy wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą i wykonuje pracę najemną na Słowacji.

Mając na względzie te zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, że wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 30 września 2015 r. a przyjęte podstawy wymiaru składek są nieodpowiednie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. Skarżący wniósł także o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Formułując zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego wnioskodawca w istocie nie przyjmuje do wiadomości, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddziału w W. z dnia 7 lutego 2014 r. ustalająca, że począwszy od 1 sierpnia 2013 r. wobec A. J. w związku z jego zatrudnieniem na Słowacji i prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce ma zastosowanie ustawodawstwo polskie jest prawomocna. Do wnioskodawcy nie ma zatem zastosowania ustawodawstwo Słowackie. Wnioskodawca nie podlega ubezpieczeniom społecznym na Słowacji dlatego, że – jak to ustalił Sąd Okręgowy w Warszawie - jego zatrudnienie wykonywane w oparciu o umowę o pracę z dnia sierpnia 2013 r. na rzecz przedsiębiorstwa (...) s.r.o. miało charakter marginalny w rozumieniu art.14 ust.5b rozporządzenia nr 987/2009.

Jednocześnie nie jest w sprawie spornym, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą.

Chybione są zarzuty naruszenia art.328 §2 i 233 §1 k.p.c. W procesie cywilnym przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia danej sprawy (art.227 k.p.c.).W kontekście przedmiotu niniejszej sprawy istotnym było,

czy działalność gospodarczą jest prowadzona (to w niniejszym postępowaniu nie jest sporne) oraz czy w związku z zatrudnieniem pracowniczym na Słowacji do wnioskodawcy ma zastosowanie ustawodawstwo polskie czy słowackie.

Te dwie podstawowe okoliczności zostały przez Sąd i instancji ustalone i przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Stosownie do treści art.6 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych prowadzenie działalności gospodarczej rodzi obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Sąd Okręgowy zatem nie naruszył w/w przepisu uznając, że ma on zastosowanie do wnioskodawcy prowadzącego działalność gospodarczą. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja organu rentowego ma charakter deklaracyjny i stwierdza istnienie obowiązku wynikającego z w/w przepisu.

Formułując zarzut naruszenia art.47 ust.1 pkt 2 b i 2c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wnioskodawca ponownie przyjmie założenie, że nie podlega ustawodawstwu polskiemu, co jak już wyżej wskazano nie odpowiada stanowi prawnemu wynikającemu z prawomocnej decyzji organu rentowego z dnia 7 lutego 2014 r.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w §9 ust 2 w zw. z § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opat za czynności radców prawnych.